

השור השביעי

שְׁנֵי פָרָקִים

א. רציון הקויו

מודעת זאת: לכל אדם יש לפעמים (זה בא לפתע בעת וכוח או שיקה) כאלו רגע של עצמים של אפס קשב של דמיון של העדרות כמעט-מחלקת ושל בהנהגת קופא אל לא בון ולא מאום...

מין רגע של אפול גמיר של הנתקית (קצרה בפסיק היא) מן המקום ומן הזמן שצריך אותם כפה. כאלו איזה פת סטיבי מחולל מן קצר פסיקי במנגנון ההתמצאות והתקשר והתפיסה...

התופעה מכרת היא והזכרונה כאן בעצם. כרי לומר רק זאת בלבד: יש המצאות והתקנות העליליות לצורך-פתאם רק בשעה קזאת של קצרה של הנתקית מן הסובב ושל ערעור ההתברגות.

כונתי להעצה (שוערה רשמית מסמכת כה מעונת...) לאשר כאן לצרכי מטבע זר ילשם עודד התירות, פלוסר ממוקרי-מלקות מרפזו בריכה-משיקה - קכה למשחקי הורד.

מרפזו נאה אשר פרטום בתפוצותינו לא יחסר לו. פי בלעדיו התירות אומרים, מכתש הוא בלי שלי. מרפזו צנוע. לא מונקו בדיק. לא מונטה-קרלה. אך משהי דוקה עם גון מיוחד ישראלי.

לא אל נטרח להפריכה את האידיאה המצלחת. בקטרוגים רבוי-שכנוע והכחים וכבד-ראש. מיכטיעמה ותבלוגיה מגשים בעל צלחת... וכל חוספה למוחה אין לתבד ואין לבחש.

לא אל נטרח להפריכה בנמוקים של אך נרצע. אפרזו ככר: יש התקנות אשר אינן ציות פי אם ברגע קצר מסים, ברגע של נתוק ונגע... וכך יקרה גם לגויים שלמים-ברזח ובריאים.

ובנסבות כאלו אין תרבות דברים. פי יש לגשת אל האדם או המוסד, אשר הקצר במ ארע, ולנערם ולסלטלם ולתחזירם, בוחי ארשה, אלי תהישת מקום יזמן ואל תהומי תהפדה.

ב. על ספור הארבעה

אם סמיכות בין סימני והותם ובין גבוי רי ספורו. בכך יש להאמין לו. הוא לא נתכונן. מידה גדושה מדי של שירותות דמיון ושל נסיה-לסאדיום דרושה כדי להציג בכונה תהילה דווקא את האנשים הללו ככלי-קיבול אנוסים והכי ררסמן ל-מונגולים הפניציים של גיר בירי ספורו. אבל מידה גדושה מדי של קהות הושים ושל הרשות משועת דרוי שה בכל זאת מדי לא לחוש, כנראה מרוב צלילה למעסקי נשמת אדם ומרוב האונה דקה לרחשי תהיכרה. כי ספיר כתי-הדמויות המתעללת והמוצעת היא עובדה שנקבעה בתוקף והותם הספיר רשת של כל פרטי מהלכו ועלילתו של הספור. היא עובדה שהתברר אף לא טרח להפעיל ולו במשהו את זכות, חומש היצירה אשר לו כדי לשטטשה ולשרי פה לאל ולו באמצעי חי-סאה הפריפרי סיבבים ביותר, מהברו הנעלב-זואיגור עולב של -ספור הארבעה" הייב להבין סוף-סוף כי במקרה מסוים ומפורש כזה של סימני ויהוי ברוריו הופך ענין, החישוב הפסיכולוגי לענין של הוצאת דיבה והשלכת סקוצים כפסוטס והא-מת האמנותית" נהפכת לשקרי-שלמעשה וענין -חומש היצירה" נהפך לחומש המעשה הפלילי. אל יוסיף המחבר לטעון כי רק ספקרי-ספרות שמלאכתם בכך רשאים יזין את ספורו אם לכף זכות ואם לכף חובה. לפה הדבר דר מהו לסנחרן שהיה טיעון, לאהר שובי של במעשה פריצה ושוד אי בגרוע מזה, כי רק מבקר מוסיקאלי רשאי לשפטו על מעשהו.

הדיון על מעשהו הפלילי של מחבר ספור הארבעה" הולך וכלה. רק מפעם לפעם עוד חוזרות ונשמעות טרונותיו העקשניות של הסופר, הנרדף כביכול על ידי חבר קרנתים ומרדכי אור, טרוי גיות והכרזות בדבר, חומש היצירה" ובדבר זכותו לכתוב מתוך חרות הרוח, התכריות הללה אשר את הסופרן והמנוחך שבהן קינע בעיקר חוסר הקשר המוחלט ביניהן ובין הענין הנ דון. לא היו צריכות עיזן ותשובה, לולא נמצאו אנשים שראו לבכון לרון על ספיר זה כבהינה בעיות ספרותיות שהוא מעלה כביכול. כאלו יש ספיר כות כלשהו בין רגע המחאה הנמרצת והטבעית שהחבור המדובר מעורר וצריך לעירר בלבו של כל בר-דעת ובין שאלות ספרות.

מחבר, כספיר הארבעה" מתעקש שלא להבין את הדבר ובכל זאת היו דורשי טיבתו מיטיבים לעשות אילו שבו וניסו והסבירו לו כי ספורו הוא מעשה מביש ומעשה גואל לא מפני שיש בו פירוצי נראפיה או אין בו פורנוגראפיה, ולא מפני שמידת התעסקותו הלהוטה והמת לעלעת של ספור זה בפיוטי מין, ככל שהוא מתמידה ומתגבבת, מתחילה לעינות רשום אינפנטילי של אמירת "מלים נסוח" לתואבון, ולא מפני שיש בו או אין בו בספור זה, מנועה בערכים". אף אני חייתי בין אלה שסברו, עם פרי סוף המדקים הראשונים, כי השאלה היא בעיקר שאלת, פורנוגראפיה או אפי גות" וכי האסוציאציה המשונה והמיפי רבת בין סימני זהותן וקורנותיהן של הנפשות הפועלות בספור ובין אנשים חיים וירועים בשם, אינה אלא משגה מדכא שדמחבר יתאמץ לחקנו ולמינות את לישימו בהספך הדברים, אך סימני הקשר וההתחלף הלכו ונתרבו ונתגבשו עד שהיו לודאות שרירותיות וניאלת ועד שהתברר למעלה מכל ספק כי כל חתייה יכל ויכות, אם הספיר הוא מעשה אמנות או לא, נדחים מפני העובדה הפשוטה והמכרעת שהספור הוא מעשה של פסיכודמס.

האנשים אשר, ספור הארבעה" הת עלל בהם - מכבודם לא נגרע דבר, אך בעליו של הספור, הקובל על אירחת הקרתנות התשובה שהוא קרבנה, יפה יעשה אם יחדל מהכרזותיו העקשניות והקולוניות על ודאנוביום ריל שקם עליה, הכרזות אלו לא יושועוהו. הן נשמעות כדברי ליצנות, הבעיה שספורו מעורר אינה ענין לספרות או למבקר ריה -המקצועיים", אלא לכל אורח הנכחה מטעשי אלימות שבמועל או בכתב, ואם יש כאן ענין לבעל מקציע הרי זה ענינם של העוסר והשוטט, א כלל אל האנשים שרודפו החשוכים רוד של זרוטא.